

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος: Δέησις ἀμαρτωλοῦ

Ἰησοῦ Χριστέ, τὸ καλὸ ὄνομα, ὁ γλυκασμός μου, ἡ ἐπιθυμία μου καὶ ἡ ἐλπίδα μου, σὺ ποὺ ἔγινες ἄνθρωπος γιὰ μᾶς καὶ τακτοποίησες τὰ πάντα μὲ σοφία γιὰ τὴ σωτηρία μας!

Σὲ δοξάζω, Κύριε Θεέ μου, μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου. Γονατίζω μπροστά Σου μὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή μου καὶ ἐξομολογοῦμαι τὶς ἀμαρτίες μου. Σκύψε καὶ σὺ καὶ ἄκουσε τὴ δέησή μου καὶ συγχώρησε τὴν ἀσέβειά μου.

Ἀμάρτησα, ἀνόμησα, ἐπλημμέλησα, παρώξυνα καὶ παραπύκρυνα Ἐσένα τὸν ἀγαθὸ μου Κύριο καὶ τροφέα καὶ προστάτη. Δὲν ὑπάρχει εἶδος κακίας ποὺ δὲν ἔκανα μὲ ἔργο καὶ μὲ λόγο, ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ μὲ ἐνθυμήσεις καὶ σκέψεις πονηρὲς πολὺ ἀμάρτησα. Καὶ, ὅσες φορές ὑποσχέθηκα νὰ μετανοήσω, ἄλλες τόσες ξανάκανα τὰ ἴδια.

Εἶναι πιὸ εὐκόλο νὰ μετρηθοῦν οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς παρὰ οἱ ἀμαρτίες μου. Ἐφτασαν καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἀκόμα! Γιατί ἀπὸ τὰ νιάτα μου καὶ μέχρι σήμερα ἀνοιξα τὶς πόρτες τῆς ψυχῆς μου στὶς ἄτοπες ἐπιθυμίες, δούλεψα στὶς ἄτακτες καὶ ἀχαλίνωτες ὀρμές, λέρωσα τὸν λευκὸ χιτῶνα τοῦ βαπτίσματος, μόλυνα τὸν ναὸ τοῦ σώματός μου, καὶ βρώμισα τὴν ψυχή μου μὲ τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας ποὺ διέπραξα.

Σὺ τὰ ξέρεις ὅλα. Τί νὰ τὰ λέω;

Ἡ καρδιά μου συντρίβεται καὶ ἡ ψυχή μου βουλιάζει μέσα στὴν ἀπορία, γιατί ἂν καὶ τόσα ἀμαρτήματα ἔκανα, οὔτε ἓνα μικρὸ ἔργο μετάνοιας δὲν παρουσίασα... Γιὰ αὐτὸ εἶναι παραγμένη ἡ ψυχή μου, γεμάτη ὀδύνη καὶ κατήφεια...

Παρὰ ταῦτα δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἐλπίζω στὴ σωτηρία μου... Ἐλπίζοντας στὴν ἀγάπη σου.

Ἐλέησέ με, Θεέ μου, μὲ τὸ μέγα ἔλεός σου, γιατί σὲ Σένα πιστεύω... Συγχώρησέ με τὸν ἀχρεῖο καὶ ταπεινό.

Ἄκουσε τὴν προσευχὴ τοῦ ταπεινοῦ δούλου σου ... Σὰν ἄνθρωπος ἀμάρτησα. Ὡς Θεὸς συγχώρεσέ με... γιὰ τὴν πολλή σου ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀνέκφραστη εὐσπλαχνία καὶ φιλανθρωπία, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς πανενδόξου, πανυμνήτου, ὑπερευλογημένης καὶ κεχαριτωμένης, ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας...

Ἀμήν.